

[Aksel Larsen.]

til hvilke Priser, og at den sørger for at faa disse Priser afbalanceret, saa de staar i nogenlunde rimeligt Forhold dels til, hvad vi faar for vore Eksportvarer til England, dels til, hvad de paagældende Varer kan købes til i andre Lande.

Men dermed er der ikke sagt noget om, hvilket Afregningstal der vil være det rigtige, og der mener jeg ikke, der er ført noget som helst Bevis for, ikke engang Skygge af Bevis for, at det vil være det rigtige, at man afregner til Landbruget med Gennemsnittet af Eksportprisen. Som jeg før har sagt, er dette noget fuldkommen vilkaarligt, og det behøver ikke at have nogen som helst Sammenhæng med Landbrugsproduktionens Vilkaar og Landbrugsproduktionens Omkostninger. Jeg mener derfor, at man maa foretage en Undersøgelse af disse. Jeg mener i og for sig, at Rigsdagen er kompetent til det, men skulde Rigsdagen ikke føle sig kompetent til at afgøre denne Sag uden Raad og Vejledning andetsteds fra, har man jo Hjælpeorganer, som man kan spørge til Raads. Det er ikke, fordi jeg er alt for begejstret for den Maade, hvorpaa Priskontrollen og Prisdirektoratet arbejder; jeg synes, der er mange Mangler, men paa den anden Side har man dog her et Organ, som beskæftiger sig med at undersøge, hvad der er en rimelig Pris, og hvis Rigsdagen ikke føler sig kompetent til eller har Lyst til at give sig i Lag med at undersøge det for Landbrugsproduktionens Vedkommende, kan man i hvert Fald indhente Raad og Vejledning fra Prisdirektoratet. Det kan jo dog ogsaa med Føje siges fra det øvrige Erhvervslivs Side, at naar det er underkastet Priskontrollens Bestemmelser, hvorfor skal disse da overhovedet ikke gælde for Landbruget?

Der er yderligere en meget stor Fare ved det Princip, man er begyndt med at praktisere med den Lov, der nu foreslaas forlænget. Der er en yderligere Fare ud over den, at Inflationen udefra kan komme ind i Landet. Der er den Fare, at der vil blive udøvet et Pres paa Priserne herhjemme, saaledes at vi kommer ind i et stadig stigende indenrigsk Prisniveau. Det er allerede blevet dokumenteret igennem Udtalelser fra forskellige Landbrugsorganisationer, at der er ved at ske det, som vi forudsagde, da vi behandlede den fhv. Landbrugsministers Forslag om at nedbringe Priserne paa Landbrugsprodukter paa Hjemmemarkedet. Der er ved at ske det, at man fra visse Landbrugerkredses og Landbrugsorganisationers Side siger: naar

vi kan faa saa og saa meget for vor Mælk og for vore Grise, saa maa vi ogsaa have noget højere Priser for Korn og for Kød og andre Landbrugsprodukter. Ja, det er naturligvis forstaaeligt, at man kommer med disse Argumenter, men dermed er vi inde i en uendelig Svikmølle, dermed er vi inde i det, der i Ordets værste Betydning kan kaldes den onde Cirkel, og det synes jeg man maa se at komme ud af.

Der er som Argument for denne Lovs Gennemførelse bl. a. fra det ærede Medlem Hr. Aage Foghs Side talt om, at man maa gennemføre den for at forhindre, at Priserne og dermed Pristallet og derefter Lønningerne stiger paa Hjemmemarkedet. Samtidig har imidlertid det ærede Medlem talt med Bekymring om de store Udgifter, Staten faar i Henhold til denne Lov, og udtalt Frygt for, at man ikke i Længden kan skaffe de Penge, der skal til. Det ærede Medlems Frygt i den Henseende er naturligvis ganske berettiget, for det kan efterhaanden blive kæmpestore Beløb. Jeg tror imidlertid, det ærede Medlem er paa Vildspor, naar han mener, at man kan væsentligt forringe Statens Udgifter ved at give den danske Befolkning nogle daarlige Erstatningsprodukter i Stedet for f. Eks. Smør. Det er sikkert saadan, at største Parten af den Udgift, Staten har paa Kontoen Smør i denne Forbindelse, har den ikke paa det færdige Produkt Smørret, men paa Konsummælk, og saa ved jeg ikke, hvilket Erstatningsprodukt det ærede Medlem Hr. Aage Fogh tænker man skal putte i de danske Forbrugere i Stedet for den i Forvejen nedskaarne Mælkeration.

Men det, der er interessant, er, at man med en saadan Varme gaar ind for denne Lovs Forlængelse i 2 Maaneder, idet man henviser til, at ellers vil Priserne stige paa Hjemmemarkedet, dermed Pristallet, og saa bliver Kravet om Lønforhøjelse større. Loven skal efter Ministerens Forslag have Gyldighed indtil Udgangen af Marts Maaned 1948. I Begyndelsen af Marts udløber de fleste Arbejdsoverenskomster. Det vil jo, for at sige det ærligt, være en Slags overlagt Bedrageri, hvis man holder Priserne paa Hjemmemarkedet kunstigt nede i 2 eller 3 Maaneder til og derefter lader dem stige, naar de nye Overenskomster er afsluttet. Derfor vil jeg advare mod Tendenser i denne Retning.

Jeg mener, man ikke med Sindsro kan se paa, at Staten stadig væk har saa store Udgifter, som den kan faa i Henhold til en saadan Lovgivning, men jeg mener ogsaa, at disse Udgifter kan nedbringes væsentligt,